

POSUDEK VEDOUČÍHO DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní bakalářské zkoušce.

DIPLOMANT: VAN VLEET Stephanie**Obor: Herectví ALD****Vedoucí písemné diplomové práce: MgA. Mgr. Ljubková Marta**

Pro svou diplomovou práci si Stephanie vybrala téma politické divadlo – respektive *Politické divadlo jako platformu dialogu herce a diváka*, jak zní celý název práce. Ve skutečnosti je třeba poznamenat, že když Stephanie píše „politické divadlo“, má tím na mysli „explicitně politické“ („Politické divadlo vnímám tak, že se jedná o angažované divadlo. Zaujímá aktivní postoj k tématu.“ 2. kap, nestr.) případně – jak sama píše v úvodu – divadlo, které má především explicitní ambici měnit svět

Sympatické je, že si Stephanie uvědomuje složitost tohoto pojmu a snaží se ho alespoň základně definovat, a to hned ve druhé kapitole nazvané obecně Politické divadlo, kde se lze dočíst i o historii politického divadla. Stephanie se tu okrajově dotýká i Shakespeara, zajímavá je zmínka o Lessingovi a klasicismu vůbec. Ve svém rychlém průletu dochází pochopitelně až do avantgardy, nevynechává Piscatora ani Brechta. Na závěr historického exkursu se přihlásí k definici politického divadla Barbary Schnelle („O politickém divadle hovoříme tehdy, je-li divadelní realita představena tak, aby byla patrná její intence vyprovokovat u diváka zamyšlení se nad současnými společensko-politickými problémy, nebo dokonce iniciovat snahu změnit stávající politické poměry.“) Vedle historie se zabývá i tématem (podkapitola B) a divákem (podkapitola C). To jsou samozřejmě nesmírně těžké a komplexní okruhy otázek, z nichž se diplomantce na takto omezeném prostoru může podařit jen hrubě načrtnout základní obrysy vlastního chápání daných pojmů v rámci tématu – a to zase nemůže než být trochu povrchní.

Vhled do vlastních diváckých zkušeností nabízí o poznání konkrétnější kapitola 3. Moje zkušenost s politickým divadlem, již Stephanie dále dělí: začíná podkapitolou A, věnovanou vlastním diváckým zkušenostem, v níž se zabývá inscenacemi *Five Easy Pieces* Mila Raua a *GORKI – Alternativa pro Německo* Olivera Frjiće. Věřím, že během další tvůrčí i divácké praxe Stephanie pochopí, že svět nelze kategorizovat na přísně oddělené skupiny buď – anebo a že některé zážitky nelze vysvětlit pouze racionálně – rychlost takových soudů však přičítám spíše nezkušenosti, ne-li přímo nervozitě při psaní takových textů (a samozřejmě: nedostatku času).

V oddíle B. a C. této kapitoly Stephanie píše o své vlastní divadelní tvorbě. Začíná svými zkušenostmi z DAMU, kde velmi stručně popisuje klauzurní

inscenace *Tyranie a Breivik: herecká cvičení a etudy na evropské téma*. Škoda, že opravdu velestručně, zvláště když o *Breivikovi* píše, že to pro ni byl jeden „z nejdůležitějších momentů ve škole“. Větší důraz klade na svůj projekt *WAR-IN-PROGRESS*, vznikající pod hlavičkou uskupení Relikty hmyzu, skupiny, jak sama píše, která se věnuje „progresivní činohře“ nebo „činohře v pohybu“. Osobní část o *WAR-IN-PROGRESS* je velmi detailní a otevřená, představuje podrobnou zprávu o vzniku projektu a dává nahlédnout do způsobu, jakým o tématu Stephanie a její tým uvažují.

Pro mě osobně je pozoruhodné, že v závěru práce Stephanie dochází k tomu, co by mělo politické divadlo být (prostor k dialogu) a klade na něj veliké úkoly a klade mu veliké otázky, zcela ale opomíjí jeho estetickou hodnotu. Což nekonstatuji jako výtku – ale spíš jako možný další směr úvah.

Písemnou diplomovou práci k obhajobě doporučuji.

Datum: Praha 13. 6. 2019

.....
p o d p i s